

ger, at det netop er en Betingelse for en Guerillasoldat, at han er hurtig og let i sine Bevægelser, saaledes at han let kan marschere, let kan løbe fra det ene Sted til det andet. Naar vore smaa Vandserfibe vare lette og hurtige, saaledes at de kunde løbe ud imod Sjenden og derpaa igjen løbe tilbage, kort sagt, naar de vare i Besiddelse af stor Manoeuvredygtighed, havde de virkelig noget meget Deltalende ved sig; men det er netop denne Hurtighed, der her kommer til at mangle. Der har altid været lagt en overordentlig stor Vægt paa Hurtigheden, saalænge dette Spørgsmaal har været for. Jeg behøver kun at tage Forsvarscommissionens Betænkning i min Haand, jeg behøver kun at tage den Plan, som man der har tænkt sig for Flaadens fremtidige Stykke, for mig, og jeg vil da i hveranden Linie læse det Ord: Hurtighed, Hurtighed, fremfor Alt Hurtighed; jeg skal oplæse nogle enkelte Steder af denne Betænkning. Der staaer saaledes Side 12: „Paa stor Hurtighed i Forbindelse med Indskrænkning i Antal af Kanoner i Forhold til Skibets Størrelse, deels for at kunne fremdrage Betingelserne for Hastighed, deels for at kunne vælge en kraftig Kanon, er et gennemgaaende Træk i Krigsfibenes Udviklingshistorie, der kan forfølges langt tilbage i Tiden, og til dette kommer nu, for de egentlig kampdygtige Skibe, et stærkt Vandser over en større eller mindre Deel af Skibet. Disse Egenstaber maa findes hos ethvert Krigsskib, der skal kunne fjerne sig noget fra Land for at bekæmpe en Sjende eller i Krigstid benyttes til Sendelser paa Søen, i hvilket sidste Tilfælde Vandseret kan indskrænktes eller aldeles opgives til Fordeel for Hurtigheden.“ Jeg gaaer videre, og jeg behøver kun at slaae op paa den anden Side, hvor vi strax træffe paa følgende Udtalelse: „Vi maae have hurtigere Skibe, som i alt Slags Veir kunne optræde i Velter og Sunde.“ Alt gaaer ud paa Hurtigheden. Tager jeg blandt de Aestykker, der have forelagt Finantsudvalget, Constructionscommissionens Indstilling fra ifjor, gaaer den netop i samme Retning. Der er Tale om at vælge imellem to Skibe, et med en noget mindre Vandserklædning, men med større Hurtighed, og et, som har en tun-

gere Vandserklædning, men en noget mindre Hurtighed. Derom siger Constructionscommissionen: „Den tekniske Directeur har . . . foreslaaet . . . at forøge Vandsertrykkelsen til 10—12 Tommer paa Skibsfiben og 12—14 Tommer paa Taarnet. Commissionen anseer det ganske vist for at være af Bigtighed, at vore Skibe saavidt muligt ere i Besiddelse af en ligesaa stor passiv Modstand som den, der her forudsættes at findes hos andre . . . men . . . for at opnaae en saadan . . . maatte man sandsynligviis lade sig nøie med en noget mindre Hastighed og mulig endog indskrænke sig til et enkelt Taarn; men hellere end at gaae til saadanne Offre, troer Commissionen, at man bør blive staaende omtrent ved den Trykelse (8—9 Tommer), som er bestemt.“ Heller ikke Dybgaaendet tilskriver Commissionen nogen særlig Betydning, og den mener altsaa, at hellere end at gaae til en mindre Hastighed for derved at opnaae et stærkere Vandser, bør man vælge et mindre Vandser for at opnaae en større Hastighed. Hvorledes have vi ikke ogsaa i denne Sal talt om Høj- og Lavtryk, om kraftige og mindre kraftige Maskiner? Med hvilken Udholdenhed og Iver have vi ikke gennemheglet og gennempløjet alle Documenter, alle de indhentede Betænkninger fra Commissionen, alle Contracter osv. for at sikke os, at der for de Skibe, vi byggede, blev opnaaet den størst mulige Hastighed? Hvilket Savn sølte vi ikke i sidste Krig ved, at vore Skibe ikke havde den Hastighed, som de burde have haft, at de kun havde en Hastighed, som var mindre end den, hvoraf Sjendens Skibe vare i Besiddelse? Denne Hastighed har staaet os, og jeg tør sige de fleste af de Mænd, der have haft med denne Sag at bestille, saaledes for Hovedet, at der horer stor Overvindelse til at gaae fra den og ned til noget Andet. Den høitærede Minister siger nu, at Maalet er blevet et andet, og at Midlet derfor ogsaa maa blive et andet; man maa søge at tvinge Intelligentien ind paa en anden Vej, ind i Refining af den Plan, han har udviklet for Thinget; men jeg tvivler om, at den høitærede Minister kan gjøre det. Den ærede Minister kan ganske vist sige til sine Undergivne: Det og det vil jeg have, skal mig den og den Plan;